
11.

Seděla jsem v pokoji na gauči a přemejšlela, co s tím. Měla jsem tak příšernou chuť si šlehnout, až mě z toho rozbolelo břicho.

„Ty nebudeš večeřet?“ nakoukla máma do dveří.

„Nemám hlad,“ řekla jsem. „Vezmu si pak jenom jogurt.“

„Poslední dobou jsi pořád jenom na jogurtech. Doufám, že nedržíš nějaký nesmyslný diety.“

„Ale ne.“

„Ale zhubla jsi,“ poznamenala máma.

„Jenom trochu.“

„To je tím, že na vás teď mám tak málo času. Jíte nepořádně, a pak to takhle vypadá.“

„Ale ne.“

Nemohla jsem se dočkat, až vypadne a zavře za sebou dveře. Příšerně jsem si potřebovala šlehnout. Ale ona se k tomu pořád neměla a očima rejčila po pokoji.

„Co škola?“ zeptala se.

„Dobrý.“

„To jsem ráda, že ti to jde. To víš, na medicínu berou jenom ty nejlepší.“

„Hm. Mami, já se teď musím učit, víš.“

„Tak vážně nebudeš večeřet?“

„Ne, dík. A jdi už, jo?“

„No vždyť už jdu. A co jsi tak nervózní, prosím tě?“